

er dog saadanne Midler, som alle Partier her tillands ellers have erkjendt maatte gaa forud for en foreløbig Finantslov eller for en saadan Nødsstilling, som nu skal være indtraadt, eller som Conseilspræsidenten har sagt, for Tilveiebringelsen af uregelmæssige Tilstande i vort Forfatningsliv, men det er det, som Conseilspræsidenten og de øvrige Herrer Ministre ikke ville befatte sig med, enten at opløse Folkethinget eller at søge deres egen Afsted. Og hvad har nu Ministeriet imod sig? Ministeriet har Folkethinget imod sig, Ministeriet har den offentlige Mening imod sig. Den offentlige Mening har faaet sit Udtryk gennem Valgene af 25de April f. N.; den offentlige Mening har skabt dette Folkething, som her sidder med et aldeles overveiende Flertal imod Ministeriet. Ministeriet tør ikke gaa mod den offentlige Mening, saa stærk er denne Modstand, thi kunde Ministeriet skaffe sig et Døvtal ved Folkethingsvalg, da er der Ingen, der tvivler om, at det vilde blive forsøgt. Ministeriet troede, efter at det var kommet til Magten, at det kunde skaffe sig et Flertal her i Thinget om end kun af nogle faa Stemmer, men Udfaldet af Prøven blev som bekjendt, at det led et Nederlag, som ikke blot var uøst i Danmark, men selv usædvanlig i gamle konstitutionelle Lande. Det ærede Ministerium tør nu ikke gaa imod en ny 25de April; den vilde ikke udeblive, hvis Ministeriet fulgte en forfatningsmæssig Praxis. Og hvem har saa Ministeriet for sig? Ja, man siger Landsthinget. Det er kun for saavidt man vil anse de ærede Ministre for at være et fuldstændigt eller udelukkende Udtryk af Landsthingets politiske Synsnomi. For saavidt man vil det, da kan det vel siges, at Landsthinget er for Ministeriet, men det Saaende er, at Ministeriet ikke kan faae Landsthingets Mening at vide om den foreløbige Finantslov. Denne Lov kan jo slet ikke komme for i Landsthinget, naar den først er forkastet her, og Ministeriet skal først gaa til Folkethinget. Deri ligger netop en Modstand, som Ministeriet aldrig kan overvinde, saalange det ikke har Flertallet i Folkethinget, og derfor maa Ministeriet bestandig, saa ofte det kommer med provisoriske Love, formodes at lide et Nederlag her. Men jeg paastaar, at den offentlige Mening i Landet har domfældt foreløbige Love, og jeg mener, at det vil vise sig, at den ærede Conseilspræsident og hans øvrige Ministerfæller staa overfor en offentlig Mening, som ikke har været stærkere i Danmark siden 1848, en offentlig Mening, som vil stille sig op imod ethvert Forsøg paa at tilfidesætte Grundlovsbestemmelserne.

Der var nogle Udtalelser af den ærede Drøffører for Udvalgets Mindretal igaar, som jeg tror at burde gjøre til Gjenstand for nogle Bemærkninger. — Den ærede Drøffører vilde ikke yttre sig om, hvorvidt den provisoriske Lov var lovlig eller ulovlig, han henstod sig under sin Stilling som Dommer.

Jeg havde den Tro, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), naar han kommer her i Folkethinget, er Rigsdagsmand og ikke Dommer, dette maa dog nu være hans egen Afgjørelse underkastet, men naar han siger, at Spørgsmaalet om Lovligheden henhører egentlig under Rigsretten, og naar han saaledes angiver, at vi egentlig burde gaa til Rigsretten, og at den Anklagemyndighed, som vi have, forpligter os til at uøve Anklageretten, saa tror jeg ikke, at det slaar fuldstændig til. Det er dog ikke nok, at vi have en Domstol og en Anklagemagt, men vi mangle et andet grundlovsbestemt Medium i denne Sag, nemlig en Ministeransvarlighedslov. Den er tilsagt os ved Grundlovens § 12, og kun ved Hjælp af den vil Folkethinget kunne være i Stand til at sætte et Ministerium tilstræffelig under Anklage. Jeg tror ikke, at Noget vil kunne angive en Straffebestemmelse i vor Straffelov for Grundlovsbrud, navnlig for uretlig at udstede foreløbige Finantslove. Jeg tror, at vi i Virkeligheden faar Straffebestemmelser for alle politiske Overtrædelser eller, om man vil kalde dem Forbrydelser, i det Mindste saadanne, som komme frem ved Tilfidesættelse af Grundlovsbestemmelser. Bil den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) anvende sin Lovindsigt og sin Indsyndelse til at forskaffe os en Ministeransvarlighedslov, saa vil jeg for mit Bedkommende være med til at dekretere Anklage for den foreløbige Lov, her foreligger. Men saa længe jeg ikke veed, hvilken Straf man egentlig skal forlange for Tilfidesættelse af Grundlovens § 25, saa tror jeg ikke heller, at man vil være rigtig tilfattet ved at dekretere en saadan Anklage. Hertil kommer, at man gaar ud fra, at Landsthinget er Part i Sagen, og man maatte jo da være overbevist først om en særdeles Upartiskhed hos den Del af Rigsretten, som dannes af Landsthingets Medlemmer, hvis man skulde med fuld Tro hengive en saadan Sag til Afgjørelse der. Jeg tror ikke, at Landsthinget efter den sidste Grundlovsforandring har givet saadanne Prøver paa Upartiskhed og paa Statsmandsdygtighed, at man egentlig skulde give sig denne Del af Rigsdagen i Bold, naar der er Spørgsmaal om at opretholde en saa vigtig Del af Folkethingets Myndighed som Bevillingsmagten. Jeg kunde derfor meget have ønsket at høre, hvad den ærede Drøffører for Mindretallet (Klein) egentlig mente om Lovligheden af den foreliggende Lov. Det forekommer mig, at der er en vis Besjæftelse til at faae en Ytring derom fra Mindretallets Drøffører. Jeg vil indtil videre gaa ud fra, at de ærede Herrer, der høre til Drøfførerens Parti, fastholde deres tidligere Udtalelser om, at en foreløbig Finantslov haade er stridende mod almindelige konstitutionelle Grundsatninger og mod den danske Grundlov i Særdeleshed. Der er jo kommen meget stærke Udtalelser i denne Retning fra